

1. Flitslicht bij Maste 4

Alles is verlaten bij het tussenstation van de kabelbaan. Tussen de dikke, betonnen pilaren waar de ijzeren constructie van het gebouw op rust, staan enkele sneeuwkanonnen en een pistebully¹. De sneeuwkanonnen zijn dit seizoen overbodig. Er valt haast elke nacht een dik pak verse sneeuw. De rode sneeuwschuiver komt daarom wel iedere dag een paar uur uit zijn schuilplaats om op de piste zijn werk te doen.

Het loopt tegen middernacht. Door het licht van de bijna volle maan zijn de sneeuw witte hellingen niet helemaal donker. Alleen in de schaduwen onder het tussenstation komt te weinig licht om veel te zien.

Hoewel? Er beweegt iets achter de pistebully. Er verschijnt een schim en vlak ernaast nog een. Ze blijven even heel stil staan. Dan vouwt de ene schim iets op en stopt dat in een rugtas. Hij verbergt de tas achter de pistebully. De andere schim slingert een tweede rugtas over zijn schouders. Hij trekt zijn muts nog eens diep over zijn oren en haalt zijn kraag omhoog. Het is berekoud hier op de helling. Geen wonder, het tussenstation staat op ruim 2500 meter boven zeeniveau. Het vriest hier 8 graden.

Ver beneden hen twinkelen de lichtjes van het dorp waar de kabelbaan begint.

Voorzichtig maken de schimmen zich los uit de schaduw van het lichtgrijze gebouw.

1 Op de omslag van het boek zie je een tekening van een pistebully. Deze enorme machine schuift de versgevalen sneeuw op de pistes plat, zodat de skiërs niet vallen.

Schuin voor het tussenstation, lager op de helling, staat nog een gebouw. De donkere buitenmuur steekt zelfs in de nacht scherp af tegen de sneeuw. Boven de voordeur van dit bouwwerk hangt een reusachtig, breed bord, waarop in dikke, zwarte letters de naam staat. Galerie Maste 4. Mensen die in de gondel het tussenstation naderen, kunnen het naambord niet over het hoofd zien.

Maar nu zijn er geen gondels die naderen. En het tweetal dat richting Galerie Maste 4 sluipt, is niet geïnteresseerd in deze naam.

In de oostgevel van het gebouw zit een deur. Die is bereikbaar via een vlonder, dat aan één kant op de helling rust. Naast de deur bevinden zich vier ramen.

De mannen zakken diep weg in de sneeuw op de vlonder. Ze lopen langs de reling naar het meest linkse raam van de vier, dat precies begint waar de vlonder ophoudt. De voorste man strekt zijn arm uit en duwt tegen het raam. Het draait naar binnen open.

Behendig klauteren de mannen achter elkaar over de reling door het raam naar binnen. Ze kloppen de sneeuw van hun kleding. Een van hen haalt een staaflamp uit de rugtas. Hij laat de lichtbundel even rondgaan in de kleine ruimte, die nagevoeg leeg is. Een bergruimte. Ze verlaten de kamer en lopen naar de trap tegenover de uitgang van de bergruimte. Via de trap komen ze bij een deur, die toegang biedt tot de tweede verdieping van het gebouw.

Een van de mannen neemt een plastic zak uit de rugtas en opent de deur. Hij sluipt dicht langs de muur naar rechts. Hij

loert naar een onopvallende, kleine camera, die in de hoek van de ruimte tegen het plafond is gemonteerd. Het schuin aflopende plafond is hier zo laag dat hij er net bij kan. Met voorzichtige bewegingen werkt hij de plastic tas rond de camera. Even later schermt het plastic de camera helemaal af. Z'n maat komt nu ook naar binnen, laat de rugtas van zijn schouders glijden en maakt hem open.

In een appartement van Hotel-Apart La Gorge liggen Edwin de Jongh en zijn onafscheidelijke vriend Peter Groeneveld op bed. Ze hebben vandaag samen met Vera, Edwins tweelingzus, hun eerste skilessen gehad. Het was een inspannende dag, maar slaap hebben ze nog niet. Gedempt praten ze nog wat na over de afgelopen dagen.

'Mijn ouders gingen vroeger ook hier in Saas-Fee skiën.'

'Maar Vera en jij zijn hier toch ook nog niet eerder geweest?'

'Niet in de winter, nee, maar 's zomers wel.'

'Oké.'

Even is het stil. Peter strekt zijn handen boven zijn hoofd.

'Ik vond het wel een eind rijden, hoor, afgelopen maandag', zegt hij.

'Hoe vaker je het doet, hoe korter het gaat lijken.'

'De groep bij skiles lijkt me wel gezellig, denk je ook niet?'

'Ja hoor. En goed voor je talenkennis, met die Duitsers en Engelsen erbij. Mijn Engels is niet zo geweldig.'

'Dat van mij ook niet, maar gelukkig spreekt de skilerares Nederlands.'

'Die is Nederlands, man.'

‘O, ik dacht al, die spreekt onze taal wel heel goed.’

‘Hé Peet, vanmiddag ging het een stuk beter dan vanmorgen ... toch?’

‘Jazeker. Jij en Vera kunnen het wel goed. Jullie hebben toch al eerder geskied, toen in Duitsland? Ik heb het nooit eerder gedaan. Vanochtend zat ik iedere keer met de punten van m’n ski’s in de knoei, maar vanmiddag ging het beter.’

‘Ja, Marjolein was ook heel tevreden toen we vanmiddag stopten.’

‘Oh, daar was ik niet bij. Maar we hebben nog een dag les, dus daarna moet ik het wel goed kunnen, lijkt me.’

‘Natuurlijk. Ik ben trouwens blij dat ons appartement dicht bij de kabelbaan is. Dat scheelt een hoop sjouwen met al onze spullen.’

‘Je kunt je skischoenen toch hier al aantrekken? Dan hoef je ze tenminste niet mee te nemen.’

‘Dat loopt voor geen meter!’

‘Ja, dat is wel waar.’

Edwin draait zich op zijn zij.

‘Vind je ook dat je na zo’n dag in de sneeuw enorme honger krijgt? Ik voel m’n maag alweer rammelen, terwijl ik vanavond heerlijk heb gegeten. Die macaroni smaakte prima.’

‘Honger? Trek zul je bedoelen. Maareh ... je moeder mag blijven, hoor’, grijnst Peter.

‘Laat ze het maar niet horen.’

‘Tor heeft het trouwens ook prima naar zijn zin. De sneeuw is helemaal zijn ding.’

‘Ja, heel anders dan Tim. Dat is een watje. Vera moest hem steeds dragen.’

'Inderdaad. Tor heeft echt de grootste lol met sneeuwballen gooien, hè? Zou zo'n hond het niet koud hebben?'

'Tor heeft een dikke vacht. Dat ras komt van oorsprong uit Newfoundland en Labrador, daarom heet-ie ook zo. Dat is in de buurt van Groenland. Nou, daar vinden ze het pas koud als de ijsberen bontjassen aantrekken.'

'Heb je dat ooit weleens gezien?' grinnikt Peter.

'Nee joh. Ik ben er nog nooit geweest.'

'Maar wat Vera zei, is ook waar. Met warm weer is Tor weer niet vooruit te branden.'

'Mm ...' bromt Edwin. Hij gaapt. 'Ik ga maar slapen, denk ik. Morgen wil ik wel weer een beetje fit zijn.'

'Goed plan', vindt Peter. 'Ik doe mee.'

Meteen knipt hij het lampje naast zijn bed uit.

'Welterusten', klinkt het in donker.

Door de achterraamen op de bovenste verdieping van Galerie Maste 4 komt met enige regelmaat een flitslicht naar buiten. Maar er is niemand die het ziet.